

I. Úvaha o krutosti

V životě přijdou okamžiky, kdy se necítíme dobře a nechápe-
me proč. Pokládáme si otázky: Proč právě já? Čím jsem si to,
já duše, zasloužila? Co tak špatného jsem udělala, že se mi to
stalo, že se mi to děje?

Někdy pláčeme, nebo máme pocit, že jsme všechny slzy vy-
plakali, nebo uvnitř křičíme tak, že nám srdce puká nad tím
vším, co v sobě nosíme. Nebo se skrže ten smutek ani nemů-
žeme nadechnout. V noci nemůžeme spát pod tíhou myšlenek,
které nám připomínají, co se nám v životě děje. Tápeme a ne-
můžeme se vyznat ani v tom proč, a ani sami v sobě.

Často se lidé ptají, zda existuje Bůh, a pokud ano, proč dovolí
tu bolest, krutost.

Vezmeme si kupříkladu hada a malou myšku, která právě
poprvé ve svém krátkém životě porodila mladé. Vystlala jim
noru (domov) vším měkoučkým, co kde našla. Ten den, kdy
přiváděla na svět svá první mláďata, své myší děti, byl pro ni
náročný a vyčerpávající, ale pískot novorozenat jí dodával sílu.
Hned o ně začala pečovat, pilně je olizovat, aby byla suchá a ne-
prochladla. Začala je krmit. Každý den to bylo stejné. Jen na
okamžik si celá vyčerpaná vyběhla ven, aby se najedla. A vtom
se připlížil had, mladé jí zabil a snědl. Myš se vrátila do nory
a hned ucítila, co se stalo, hledala své děti, pískotem je volala,
ale nic, ani hlásek nazpět.

Ten had byl hladový. Kdyby se tohoto činu nedopustil, zahy-
nul by. Ale co kdyby ten had nebyl on, ale ona a čekala vlastní
mláďata? Pro záchranu svých dětí a sebe sama by vzala život
jiných dětí. Je to stále krutost?

Co taková slonice, jež týden stojí nad svým mrtvým mlá-
ďetem a žalostně pláče? Nebo štěně, které přetváříme ve svůj